

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/52/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6417010049
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Štefan Novák, LL.M.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6417010049.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Nováka, LL.M a sudcov JUDr. Jozefa Mikluša a JUDr. Ľubomíra Bušika, PhD., v trestnej veci obžalovanej N. B., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr. zák., na verejnom zasadnutí konanom dňa 10. augusta 2021 o odvolaniach obžalovanej N. B. a poškodenej F. K. proti rozsudku Y. súdu D. nad S. sp. zn. XT/XX/XXXX zo dňa 23.03.2021 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovanej N. B. a poškodenej F. K. **z a m i e t a.**

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 2T/13/2017 zo dňa 23.03.2021 bola obžalovaná N. B. uznaná za vinnou z prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa XX.XX.XXXX v čase okolo XX.XX h na prevádzke V. C. - C., na Ul. D. XXX, v obci S. S., nevenovala dostatočnú pozornosť pri spúšťaní hydraulického lisu s označením ZH B TM, pričom uvedený lis spustila do chodu v čase, kedy sa v nebezpečnom priestore chodu lisu nachádzala pošk. F. K., nar. XX.XX.XXXX, ktorej uvedené lisovacie zariadenie zachytilo a pritlačilo ľavú ruku, čím jej spôsobila zranenia - odňatie J. a IV. prsta ľavej ruky a ich podstatných častí, zlomeninu jedného článku palca ľavej ruky, prerušenie šľachy ohýbača palca ľavej ruky so saturou šľachy, prerušenie šľachy vystierača palca ľavej ruky so saturou šľachy, zlomeninu distálneho článku II. prsta ľavej ruky bez posunu úlomkov, hlbokú ranu palca hornej končatiny, ranu malíčka až na metakart, ťažké pomliaždenie ostatných častí ľavej ruky, natrhnutie podlopatkového svalu ľavej hornej končatiny, ktoré si vyžiadali dobu liečenia a práceneschopnosti od XX.XX.XXXX doposiaľ so zanechaním trvalých následkov a vznikom invalidity.

Za to okresný súd obžalovanú N. B. odsúdil podľa § X57 ods. 1 Tr. zák., § 36 písm. j), § 38 ods. 2, 3 Tr. zák., § 56 ods. 2 Tr. zák. k peňažnému trestu vo výmere 200 (dvesto) Eur. Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. ustanovil obžalovanej pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody v trvaní 2 (dvoch) mesiacov.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku okresný súd poškodenej F. K., M. zdravotná poisťovňa, a. s. A. a B. poisťovňa, a. s., s nárokom na náhradu odkázal na civilný proces.

W. citovanému rozsudku podali odvolania obžalovaná a poškodená.

Y. N. B. prostredníctvom svojho obhajcu podala odvolanie proti výroku o vine a treste. Poukázala na ustanovenie § 119 ods. 1 písm. a) Tr. por. podľa ktorého, v trestnom konaní treba dokazovať najmä, či sa stal skutok a či má znaky trestného činu. Uviedla, že v tejto trestnej veci je skutkom pracovný úraz poškodenej a predmetom dokazovania teda bolo, či úrazový dej prebehol tak, ako tvrdí obžaloba a súd mal zistiť, čo bolo bezprostrednou príčinou úrazu. Ďalej poukázala na ustanovenie § 163 ods.

I písm. d) Tr. por. a podľa § 168 ods. 1 Tr. por. vyslovila názor, že napadnutý rozsudok zákonným kritériám nevyhovuje. Vykonané dôkazy súd síce uvádza a popisuje, ale takmer vôbec ich nehodnotí, resp. jeho hodnotenie je príliš stručné, hoci si navzájom oponujú. Tvrdeniu poškodenej, na ktorom je založená obžaloba, oponujú takmer všetky vykonané dôkazy. Súd neuvádza, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov a vôbec sa nevyrovnal s obhajobou, pričom nezmieňuje, na akých tvrdeniach bola založená obhajoba a ako súd tvrdenia obhajoby hodnotí. Uviedla, že súd inak odôvodnil rozsudok ústne a inak písomne. Pokiaľ ide o písomné odôvodnenie, má zato, že prvé tvrdenie, týkajúce sa nepreukázania závady svetelných zábran je pravdivé. Nasledujúce tvrdenia sú však nesprávne a nezohľadňujú vzájomnú súvislosť jednotlivých dôkazov. Už s ohľadom na prvé tvrdenie o nepreukázaní závady svetelných zábran, musí súd brať do úvahy možnosť, že svetelné zábrany boli funkčné (a to bez ohľadu na mieru pravdepodobnosti). V prípade funkčných svetelných zábran je vylúčené, aby sa poškodená mohla zdržiavať v nebezpečnom priestore medzi zábranami a samotným lisom (dokazuje to technická dokumentácia, fotodokumentácia a znalecké posudky i výpovede znalcov). Po zohľadnení miery pravdepodobnosti, teda s ohľadom na ostatné dôkazy (revízne správy, výpovede svedkov V. C. st., V. K., J., V. C. ml., B. J.) aj súd dospel k názoru, že svetelné zábrany boli namontované a boli funkčné (viď. koniec strany XX a začiatok strany XX odôvodnenia rozsudku). Tvrdenie súdu o tom, že poškodená sa musela zdržiavať medzi zábranami a lisom je potom nelogické a v priamom rozpore s vykonanými dôkazmi. Z tohto nelogického záveru sa jej javí, akoby súd nepochopil princíp fungovania lisu a jeho bezpečnostných prvkov. Potvrdzuje to aj záver, že je len okolnosťou prípadu, či došlo k poruche lisu alebo poškodená svojím pohybom prešla svetelné zábrany, a že to nezabavuje obžalovanú trestnej zodpovednosti. Táto okolnosť má podstatný význam a to z toho hľadiska, či je vôbec technicky možné, aby sa skutok stal tak, ako je popísaný v obžalobe. Podľa všetkých dôkazov je pri funkčných svetelných zábranách technicky nemožné, aby sa skutok stal. Z celého dokazovania je potom najdôležitejšie dokazovanie toho, či boli svetelné zábrany funkčné alebo nie. Nie je to len nejaká okolnosť, ale okolnosť rozhodujúca o tom, či sa stal, resp. či sa vôbec mohol stať skutok, pre ktorý je obžalovaná postavená pred súd. Posledné tvrdenie že lis bol v chode, keď poškodená sa pohybovala v nebezpečnej vzdialenosti od lisu v jeho pracovnej zóne, čo obžalovaná mohla vidieť a preto je zrejme, že obžalovaná nevenovala dostatočnú pozornosť pri spúšťaní hydraulického lisu, keď tento pracoval vtedy, keď poškodená bola v nebezpečnej zóne lisu, je v priamom rozpore s vykonanými dôkazmi. Je to len hypotéza, ktorá mala byť podrobená dokazovaniu a dôkazy ju nepotvrdili. Má za to, že v danom prípade teda súd mal zistiť bezprostrednú príčinu úrazu, či ako prebehol úrazový dej. Podľa nej teoreticky prichádzali do úvahy nasledujúce príčiny úrazu:

- Technická porucha stroja, resp. svetelných zábran. Takáto porucha nebola zistená a podľa znalcov je veľmi málo pravdepodobná. Nič jej nenasvedčuje. Svedecké výpovede dokazujú opak. Túto možnosť vylúčil aj súd, keď konštatoval, že svetelné zábrany boli funkčné.
- Úmyselné vyradenie zabezpečovacieho zariadenia (svetelných zábran), nakoľko vyradenie omylom obsluhy znalci vylúčili. Takáto skutočnosť takisto nebola zistená. Nič jej nenasvedčuje a dôkazy svedčia o opak. Aj túto možnosť súd vylúčil, keď konštatoval, že svetelné zábrany boli funkčné.
- Prerušenie svetelných zábran pohybom poškodenej v spojitosti so zaseknutím mechanizmu vyhadzovača v poslednej pracovnej pozícii nástroja. Táto možnosť nebola vyvrátená, ale naopak, dôkazy potvrdzujú jej vysokú pravdepodobnosť.

Záver súdu o jej vine je preto nelogický a vecne nesprávny. Nemá oporu v dôkazoch, naopak je s nimi v priamom rozpore. Skutok sa totiž mohol stať tak, ako je opísaný v obžalobe výlučne v prípade, keby svetelné zábrany boli nefunkčné. Pokiaľ boli funkčné, skutok sa nemohol stať a teda sa ani nestal. Z vykonaných dôkazov sa dá vyvodit' jediný logický záver o príčine vzniku úrazu, a teda aj záver o tom, že skutok sa nestal. Pre oslobodenie obžalovanej postačuje aj to, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je stíhaná. Ani pri najprísnejšom hodnotení pochybností o skutočnom priebehu udalostí nemožno dôjsť k opačnému záveru. Jedine poškodená tvrdí, že nevenovala dostatočnú pozornosť pri spúšťaní lisu a spustila ho v čase, keď bola poškodená pri lise. Jej výpoveď je však ovplyvnená traumou, ktorú utrpela. Všetky dôkazy vo svojom súhrne vedú k jedinému záveru o jedinej možnej príčine vzniku úrazu a tou nie je jej nedbanlivosť, ale nesprávne konanie poškodenej v spojitosti so zaseknutím vyhadzovača, čo nie je porucha stroja v pravom slova zmysle. Poškodená siahla do pracovného priestoru vtedy, kedy to robiť nemala, keď už bol lis v pohybe. Funkčné bezpečnostné zábrany lis zastavili a jeho otras uvoľnil zaseknutý vyhadzovač, ktorý pricvikol ruku poškodenej o hornú časť nástroja. Je to typická nešťastná zhoda okolností, ktorej sa nedá zabrániť ani pri najvyššom možnom úsilí. Záverom uviedla, že ani uloženie mierneho trestu nezhojí nezákonné a nespravodlivé uznanie viny. Poškodenej to zdravie nevráti, ale ju to natrvalo poznačí. Nielen psychicky, pocitom krivdy a nespravodlivosti, ale aj materiálne.

Poškodená uplatnila nárok na náhradu škody a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. S týmito nárokmi síce bola poškodená odkázaná na civilné konanie, avšak v ňom je súd viazaný rozhodnutím o vine v trestnom konaní. Teda stále jej hrozí aj citeľná materiálna ujma. Na druhej strane práve materiálna stránka veci mohla motivovať aj poškodenú pri formulovaní jej výpovede. Ani túto možnosť nemôže opomenúť pri hodnotení dokazovania ako celku. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil, sám vo veci rozhodol a obžalovanú oslobodil podľa § 285 písm. a) Tr. por.

Poškodená prostredníctvom splnomocnenca v podanom odvolaní uviedla, že s vydaným rozsudkom nesúhlasí, a preto voči nemu podala odvolanie, a to proti výroku o náhrade škody. Má za to, že sú dané dôvody uvedené v ust. § 321 ods. 1 písm. b), c), f) Trestného poriadku. Nestotožňuje sa so skutkovými a právnymi závermi Okresného súdu Žiar nad Hronom v tom smere, že bola so svojim nárokom na náhradu škody odkázaná na civilný proces, podľa jej názoru zistený skutkový stav odôvodňoval rozhodnutie o určení konkrétnej výšky škody a uložení povinnosti na jej plnenie obžalovanej. Osobitosťou adhézneho konania je, že o návrhu poškodeného sa rozhoduje s použitím hmotného práva iného právneho odvetvia ako trestného práva, ale vždy s aplikáciou ustanovení Trestného poriadku. Zastáva názor, že tým, že ju súd odkázal na civilný proces, v konečnom dôsledku zmaril, resp. neúčelne predĺžil jej možnosť na dosiahnutie odškodnenia od obžalovanej. Celé trestné konanie trvalo dosť dlhý čas a jej psychické útrapy to len prehľbovalo a odkázaním ju na civilný proces s náhradou škody, pripomínaním si pre ňu najtraumatickejší zážitok v živote, s ktorým sa už nikdy nevyrovná, bude mať opäť na ňu negatívny dopad, ktorý jej stav bude len zhoršovať. Apeluje na odvolací súd, aby rozhodnutím o konkrétnej výške náhrady škody, nielen odkazom na civilný proces, jej ukončil trápenie aspoň vo vzťahu ku obžalovanej, ktorá je tou osobou, ktorá svojím nezodpovedným konaním jej spôsobila úraz, ktorého následky jej zostanú dokonca života. Žiada, aby obžalovanej bola uložená povinnosť nahradiť škodu, konkr. nemajetkovú ujmu vo výške 10.000 EUR z dôvodu, že úraz zasiahol do jej osobného a rodinného života. V produktívnom veku prišla o tri prsty na ľavej ruke, musela absolvovať šesť operácií, v zariadeniach ústavnej zdravotnej starostlivosti rehabilitáciu, kúpeľnú liečbu, nespočetné kontroly u lekárov (plastický chirurg, ortopéd, algeziológ a pod). Po celý čas bola vystavená veľkým bolestiam a neistotám ohľadom zdravotného stavu. Po úraze sa jej do dnešného dňa nepodarilo zamestnať alebo sa inak uplatniť v spoločenskom živote. Zároveň žiada, aby súd zaviazal obžalovanú k náhrade trov trestného konania spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia v tomto trestnom konaní, pričom uplatnený nárok na náhradu škody v časti trov právneho zastúpenia splnomocnencom je vo výške 4.739,14 EUR, nakoľko ich vznik ako aj výška bola riadne preukázaná v trestnom konaní. Keby nedošlo k spáchaniu trestného činu, nevedlo by sa trestné konanie a nemusela by vynaložiť trovy na splnomocnenca (advokáta), išlo teda o trovy zavinené obžalovanou. Čo sa týka zvyšnej navrhovanej škody (bolestné, náklady spojené s liečením, úroky z omeškania a i.), tieto navrhuje odkázať na civilný proces. V trestnom konaní si náhradu škody riadne a včas uplatnila a z tohto dôvodu navrhuje súdu priznať jej uplatnenú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10.000 EUR a náhradu trov trestného konania vo výške 4.739,14 EUR. Vzhľadom na uvedený skutkový a právny stav, zastáva názor, že odvolanie je dôvodné, sú splnené podmienky k jeho vyhovaniu, a preto navrhuje, aby odvolací súd postupom podľa § 321 ods. 1 písm. b), c), f) Trestného poriadku napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil v rozsahu výroku o náhrade škody a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku mu vrátil vec na ďalšie konanie, alternatívne aby odvolací súd sám rozhodol rozsudkom vo veci.

Verejné zasadnutie krajského súdu o odvolaniach sa vykonalo za splnenia zákonných podmienok uvedených v ustanovení § 293 ods. 5 Trestného poriadku v neprítomnosti obžalovanej.

Krajský prokurátor na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedol, že považuje napadnutý rozsudok za správny a zákonný, pokiaľ ide o výroky o vine, treste a náhrade škody a navrhol, aby odvolací súd odvolania obžalovanej ako aj poškodenej zamietol.

Obhajca obžalovanej na verejnom zasadnutí zotrval na písomných dôvodov odvolania a navrhol, aby odvolací súd obžalovanú podľa § 285 písm. a) Tr. por. oslobodil spod obžaloby. Uviedol, že okresný prokurátor v záverečnej reči uznal, že pokiaľ by boli funkčné clony, k tomu skutku by nedošlo. Napriek tomu okresný súd dospel k inému záveru, že clony boli funkčné. Všetky skutočnosti, ktoré boli vyprodukované na súde prvého stupňa preukazujú, že obžalovaná sa skutku nedopustila. Čo sa týka výroku o náhrade škody, ktorým súd prvého stupňa odkázal poškodenú s nárokom na civilný proces, považuje ho za zákonné a vecne správne. Pokiaľ by sa aj obžalovaná dopustila trestného činu, nemôže byť zodpovedná za škodu, pretože toto sa spravuje podľa pracovno-právnych predpisov. K uplatnenej

nemajetkovej ujme uviedol, že v tomto smere ani nebolo vykonané dokazovanie, keďže by presiahlo adhézne konanie.

Splnomocnenkyňa poškodenej na verejnom zasadnutí uviedla, že sa v plnom rozsahu pridrižiava písomného odvolania, ako aj písomných vyjadrení počas trestného konania. Vykonaným dokazovaním bolo zistené, že poškodená utrpela škodu a preto navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku o náhrade škody týkajúcej sa poškodenej F. K. zrušil a vo veci rozhodol sám podľa § 322 ods. 3 Tr. por. tak, že obžalovanú zaviazne k náhrade trov konania, ako aj nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,- Eur.

Krajský súd Banská Bystrica ako súd odvolací predtým ako začal plniť svoju preskúmvaciu povinnosť podľa § 317 ods. Tr. por. zistil, že odvolania obžalovanej a poškodenej boli podané včas, v lehote ustanovenej § 309 Tr. por., odvolania bolo podané oprávnenými osobami v súlade s § 307 ods. 1 písm. b), pričom nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por., a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Tr. por.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr. por. alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. V tejto súvislosti zistil, že odvolania obžalovanej a poškodenej nie sú dôvodné.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že pred súdom prvého stupňa boli vykonané na hlavnom pojednávaní všetky dostupné a potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu veci, v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Tr. por. a tieto okresný súd správne vyhodnotil tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por.

Obžalovaná v rámci svojej obhajoby zastáva názor, že „z vykonaných dôkazov sa dá vyvodiť jediný logický záver o príčine vzniku úrazu a teda aj záver o tom, že skutok sa nestal“.

Odvolací súd sa po preskúmaní rozsudku a predloženého spisového materiálu nestotožnil s jej záverom, pretože vo vzťahu ku skutkovým zisteniam, napadnutý rozsudok je výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, pokiaľ ide o zistenie, že sa predmetný skutok stal spôsobom popísaným vo výrokovej časti napadnutého rozsudku a tento spáchala obžalovaná.

Obžalovaná N. B. na hlavnom pojednávaní súdu prvého stupňa prehlásil, že je nevinná zo žalovaného skutku. Y. k veci okrem iného uviedla, že poškodená mala vykladať výlisky z posledného vykladača, ukladať ich následne do škatúl, odkontrolovať poprípade, či nie sú výlisky poškodené. Poškodená sa pomýlila s rátaním „dala o 10 kusov viac“, poškodená jej to vysvetľovala práve v tom čase, keď mali uložené výlisky v lise, sama bola v tom čase pri tlačidlách, ktoré stláčajú lis. Poškodená jej práve v tom čase uvádzala, že sa pomýlila, sama jej nato odpovedala, aby odložila lístok, idú lisovať ďalej a následne prerátajú, či sa pomýlila. Keď stláčala tlačidlo ešte vysvetľovala poškodenej, aby dávala pozor, následne počula naraz buchot a krik. Zabuchotal lis a poškodená kričala, že tam má ruky. Lis je zabezpečený senzormi, ktoré fungovali. Bola si istá, že fungovali, lebo v opačnom prípade by poškodená prišla o obe ruky. Sama v uvedený deň vykonávala takú pracovnú činnosť, že vkladala plechy, ktoré posúvala poškodenej, ktorá mala z posledných dvoch pozícií vybrať hotové výlisky, odkontrolovať si ich, chybný vyradiť. Sama vkladala nové plechy, ktoré posúvala. Keď to mala spravené, tak sa vrátila naspäť k tlačidlám lisu, ktoré následne stlačila. Tlačidlá lisu boli vzdialené od samotného lisu asi 1,5 metra, ďalej boli smerom k lisu zábrany, pred nimi bol ešte stôl z plechovej palety a za tým boli tlačidlá. V čase keď stláčala tlačidlá poškodená stála pri nej, videla celý lis, keď sa pozrela na tlačidlá počula buchot a výkrik poškodenej, ktorá kričala, že čo robí veď ona tam má ruky. Zdôraznila, že keď spúšťala lis poškodená pri ňom nebola, ani tam v tom čase nemala prečo byť. Sama z pozície, kde stláčala gombíky mala priamo výhľad na samotný lis, na miesto, kde sa lisuje.

Poškodená F. K. vo svojej výpovedi uviedla, že obžalovaná plechy lisovala prostredníctvom uvedeného stroja, tempo práce bolo rýchle, v čase o XX,XX hod. sa nachádzala pri stole, kde počítala výlisky, pričom obžalovaná uložila plechy do všetkých pozícií tým spôsobom, že ich tam hodila a sama ich išla napraviť,

pričom túto činnosť vykonávala takým spôsobom, že sa nahla do lisu, nohy mala pritlačené úplne k lisu a naprávala plechy ľavou rukou, následne pocítila tlak na ľavú ruku, pričom uvedený lis jej pritlačil ľavú ruku od zápästia až po prsty, vrátane prstov. V tej chvíli zistila, že kolegyňa spustila stroj skôr ako mala a to ešte v čase keď mala ruku v lise. B. na ňu skríkla, obžalovaná nereagovala, videla ako sa táto pozerá iným smerom na pravú stranu stroja. Následne nato druhýkrát na obžalovanú zakričala, táto si ju všimla začala stláčať tlačidlá na uvedenom ovládači stroja, nič sa však nedialo a lis jej nechcel pustiť ruku. Až následne pribehli iní kolegovia, ktorí lis zdvihli z jej ruky, následne prišiel svedok C. st., ktorý začal kričať na obžalovanú, že čo jej to urobila.

Už zo samotnej výpovede obžalovanej vyplýva, že nevenovala dostatočnú pozornosť pri spúšťaní hydraulického lisu, keďže uviedla, že „keď spúšťala lis poškodená pri ňom nebola“, čo sa nemôže zakladať na pravde, pretože poškodená v tom čase upravovala plechy v lise a pokiaľ by obžalovaná neuviedla do chodu lis, tak by k zraneniam poškodenej nedošlo, teda poškodená musela byť v tesnej blízkosti lisu. Z pozície, kde spúšťala obžalovaná lis do chodu mala priamo výhľad na samotný lis, čo sama vo svojej výpovedi potvrdila. Odvolací súd v tejto súvislosti uzatvára, že obžalovaná poškodenú vidieť mohla a mala, keďže poškodená sa pohybovala v tesnej blízkosti hydraulického lisu. Povinnosťou obžalovanej pri zapínaní lisu bolo zistiť, či je možné spustiť lis do chodu, aby nedošlo k ohrozeniu iných. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že znalec z odboru strojárstvo vylúčil samostatné spustenie stroja. Pokiaľ ide o zranenia poškodenej popísane v skutkovej vete, tieto boli verifikované lekáskymi správami a znaleckým posudkom z odboru zdravotníctvo, odvetvie chirurgia. Zo znaleckého posudku znalca V. Q. M. z odboru zdravotníctvo, odvetvie chirurgia, vyplýva, že k mechanizmu zraneniam poškodenej mohlo dôjsť, tak ako to vo svojich výpovediach uvádzajú poškodená a svedkovia. Znalec ďalej konštatoval, že u poškodenej došlo k ťažkému zraneniu z hľadiska charakteru a liečby, pričom zranenia zanechávajú trvalé následky a invaliditu.

Y. súd správne ustálil vinu obžalovanej, pretože pri spúšťaní stroja nevenovala tomuto dostatočnú pozornosť a tento spustila v čase, keď sa poškodená nachádzala v jeho pracovnom priestore. Obžalovaná vedela ako lis funguje, ako sa ovláda bola o tom aj poučená. Aj svedok J. V. C. ml. potvrdil, že obžalovaná bola poučená, že nemôže spúšťať lis, keď sa tam niekto nachádza. Verzia obžalovanej, že poškodená bola pri nej, keď spúšťala lis je nepravdivá, pretože poškodená by následne musela prejsť cez horizontálne aj vertikálne zábrany, ktoré by zachytili jej pohyb. Poškodená by musela vložiť ruky do spusteného manipulačného priestoru stroja, čo nie je pravdepodobné. Pokiaľ by obžalovaná venovala dostatočnú pozornosť v okolí stroja musela by vidieť, že poškodená sa nachádzala pri stroji, kde naprávala plechy a lis by nespustila a nedošlo by k zraneniam u poškodenej.

Na základe uvedeného aj odvolací súd dospel k záveru, že zranenia ktoré utrpela poškodená F. K. boli spôsobené v príčinnej súvislosti s konaním obžalovanej. Odvolací súd sa preto nemohol stotožniť s vyjadrením obhajoby, že skutok sa nestal.

Pokiaľ ide o technický stav hydraulického lisu, vykonaním dokazovaním nebolo preukázané, že by v čase úrazu došlo na hydraulickom lise k poruche, ktorá by bola v príčinnej súvislosti so zranením poškodenej. Pokiaľ by bolo aj zistené že na lise nebol z akýchkoľvek príčin spustený optický snímač, tak táto skutočnosť by nezbavovala obžalovanú z trestnej zodpovednosti, pretože ako už bolo vyššie konštatované zranenia poškodenej boli spôsobené v príčinnej súvislosti s konaním obžalovanej, tým že spustila do chodu lis v čase, keď sa poškodená nachádzala v jeho pracovnom priestore. V tejto súvislosti odvolací súd opätovne uvádza, že obžalovaná bola poučená, že nesmie spúšťať lis, keď sa niekto nachádza v jeho pracovnom priestore, pričom táto okolnosť vyplýva aj z návodu k používaniu predmetného lisu.

Žalovaného trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 157 Tr. zák. sa dopustí, kto inému z nedbanlivosti spôsobí ťažkú ujmu na zdraví. Objektom tohto trestného činu je ľudské zdravie. Zo subjektívnej stránky sa vyžaduje nedbanlivostné zavinenie (§ 16 Tr. zák.). Podľa § 123 ods. 1 Tr. zák., ujmu na zdraví sa na účely tohto zákona rozumie akékoľvek poškodenie zdravia iného. Podľa § 123 ods. 3 Tr. zák., ťažkou ujmu na zdraví sa na účely tohto zákona rozumie len vážna porucha zdravia alebo vážne ochorenie, ktorou je a) zmrzačenie, b) strata alebo podstatné zníženie pracovnej spôsobilosti, c) ochromenie údu, d) strata alebo podstatné oslabenie funkcie zmyslového ústrojenstva, e) poškodenie dôležitého orgánu, f) zohyzdenie, g) vyvolanie potratu alebo usmrtenie plodu, h) mučivé útrapy, alebo i) porucha zdravia trvajúca dlhší čas. Podľa § 123 ods. 4 Tr. zák., poruchou zdravia trvajúcou dlhší čas sa rozumie porucha,

ktorá si objektívne vyžiadala liečenie, prípadne aj pracovnú neschopnosť, v trvaní najmenej štyridsaťdva kalendárnych dní, počas ktorých závažne ovplyvňovala obvyklý spôsob života poškodeného.

Právna kvalifikácia stíhaného skutku ako prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona aj podľa názoru odvolacieho súdu zodpovedá zákonu, keďže obžalovaná poškodenej z nedbanlivosti spôsobila ťažkú ujmu na zdraví, keďže poškodenej svojim konaním spôsobila ochromenie údu (ľavá ruka), následkom čoho došlo u nej aj k podstatnému zníženiu pracovnej spôsobilosti a ide o poruchu zdravia trvajúcu dlhší čas.

Odvolací súd následne preskúmal výrok o treste. Obžalovanej za prejednanú trestnú činnosť hrozil trest odňatia slobody na 6 mesiacov až 2 roky. Podľa § 53 ods. 1 Tr. zák., peňažný trest môže súd uložiť od 160 EUR do 331.930,- EUR páchatelovi úmyselného trestného činu, ktorým získal alebo sa snažil získať majetkový prospech. Podľa odseku 2, bez splnenia podmienok uvedených v odseku 1 <aspi://module='ASPI'&link='300/2005 Z.z.%252356'&ucin-k-dni='30.12.9999'> môže súd peňažný trest uložiť, ak ho ukladá za prečin a vzhľadom na povahu spáchaného prečinu a možnosť nápravy páchatel'a trest odňatia slobody neukladá. Pokiaľ okresný súd obžalovanej uložil peňažný trest vo výmere dvesto eur a súčasne jej pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohla úmyselne zmariť, ustanovil náhradný trest odňatia slobody v trvaní dvoch mesiacov, považuje ho odvolací súd za zákonný, pričom ho nemožno považovať za prísny, ale za mierny.

Následne krajský súd na základe odvolania poškodenej F. K. preskúmal aj správnosť a zákonnosť výroku o náhrade škody napadnutého rozsudku, pričom zistil, že rozhodnutie okresného súdu o uplatnenom nároku poškodených F. K., M. zdravotnej poisťovni a B. poisťovni na náhradu škody je zákonné.

W. F. K. si v prípravnom konaní uplatnila nárok na náhradu škody vo výške XX.XXX,XX EUR, spočívajúcej z cestovných nákladov, v bolestnom a trov právneho zastúpenia, ďalej si uplatnila nemajetkovú ujmu vo výške 10.000 EUR, ktorá jej bola spôsobená trestným činom.

V prvom rade je potrebné poukázať, že skutok sa stal v súvislosti s výkonom zamestnania. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu škody v adhéznom konaní je nutné rešpektovať hmotnoprávne ustanovenia osobitných predpisov, na ktorých je uplatnený nárok založený a ktorými sa tiež aj riadi. Tieto predpisy špecificky upravujú vznik nároku na náhradu škody, jeho obsah a rozsah, spôsob náhrady.

Podľa § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka, škoda je spôsobená právnickou osobou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby samy za škodu takto spôsobenú podľa tohto zákona nezodpovedajú; ich zodpovednosť podľa pracovnoprávných predpisov nie je tým dotknutá.

Podľa § 195 ods. 1 Zákonníka práce, ak u zamestnanca došlo pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním k poškodeniu zdravia alebo k jeho smrti úrazom (pracovný úraz) zodpovedá za škodu tým vzniknutú zamestnávateľ, u ktorého bol zamestnanec v čase pracovného úrazu v pracovnom pomere.

Z citovaných ustanovení vyplýva, že v posudzovanom prípade obžalovaná znáša za daný skutok trestnoprávnu zodpovednosť, avšak zodpovednosť za spôsobenú škodu zatažuje zamestnávateľa. Napokon aj z judikatúry je zrejmé, že nárok na náhradu škody, spôsobenej tretej osobe (právnickej osobe alebo fyzickej osobe) zavineným porušením povinností pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním, môže v adhéznom konaní uplatniť škodu len právnická osoba alebo fyzická osoba (zamestnávateľ), s ktorou je zamestnanec v dobe spôsobenia škody v pracovnom pomere (resp. v pracovnoprávnom vzťahu); v takom prípade nárok na náhradu škody voči zamestnancovi neprináleží - svoje nároky môže uplatňovať len voči zamestnávateľovi, u ktorého bol páchatel' v dobe činu zamestnancom, nie však v trestnom konaní proti takému páchatel'ovi (R 29/1969).

Okresný súd teda správne postupoval, keď poškodenú F. K. s nárokom na náhradu odkázal na civilný proces.

Pokiaľ si poškodená prostredníctvom splnomocnenca uplatnila ako škodu aj trov potrebné na účelne uplatnenie nároku v trestnom konaní vrátane trov vzniknutých pribratím splnomocnenca, k tomu odvolací súd uvádza, že trov konania nie sú škodou v zmysle § 46 ods. Tr. por. Odvolací súd v tejto

súvislosti poznamenáva, že podľa § 488 ods. 1 Tr. por., o povinnosti na náhradu trov poškodeného a ich sume, rozhoduje po právoplatnosti rozsudku predseda senátu súdu prvého stupňa alebo ním poverený súdny úradník.

Na základe z horeuvedeného má krajský súd za to, že prvostupňový súd rozhodol správnym a zákonným spôsobom, a preto odvolania obžalovanej a poškodenej v zmysle ustanovenia § 319 ods. 1 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Uznesenie bolo prijaté senátom krajského súdu v pomere 2:1.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.